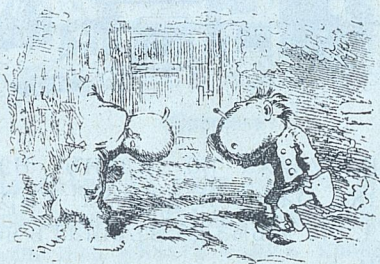

гаха и пазѣха главитѣ си и какъ раз-
лютенитѣ пчели ги прѣслѣдваха.

Чочо и Дудулчо избѣгаха въ по-
лето, далече отъ пчелника, и като се
спрѣха да си починатъ, не можаха да
се познаятъ — тѣ приличаха на нѣ-
какви чудовища. На Чочо бѣ отекълъ

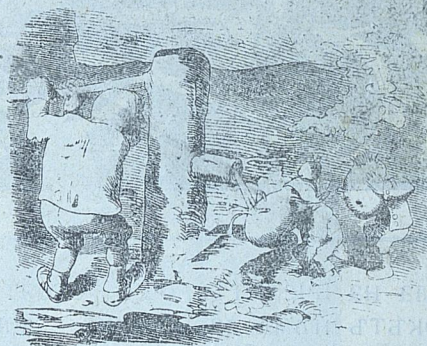

носа и бѣ добилъ голѣми размѣри. А
горната устна на Дудулчо бѣ се обър-
нала на пѣпешъ. При това отровнитѣ
жила стоеха още тамъ, и тѣ изпитваха
нетърпими болки.

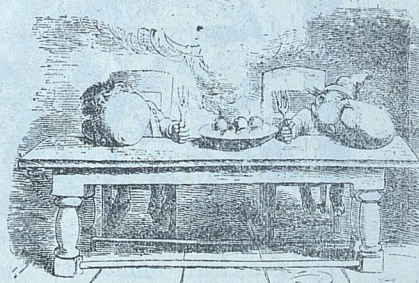

Безъ да мислятъ, тѣ хукнаха прѣзъ
полето и скоро се намѣриха прѣдъ
дома на Чочови, като пищѣха и викаха,
та се дерѣха. Излѣзе Чочовата баба
и, като ги видѣ така обезобразени, упла-
ши се, но послѣ повика дѣда имъ.

Той разбра веднага работата и
се зае да ги лѣкува. Най-напрѣдъ той

подложи възпаленитѣ имъ муцуни на
чешмата и дълго ги полива съ студена
вода.

Но отокътъ не имъ спадна, и ко-
гато двамата седнаха да ядатъ, тѣ не
можеха да си намѣрятъ устата, и ли-
цата имъ висѣха на масата като го-
лѣми пѣпеша.

Стариятъ разбра, че отровнитѣ